

[Krag.]

Tidens Vanskeligheder skal sikre sig et Flertal her paa Rigsdagen, synes, som om han vilde være meget vanskeligt stædt, medmindre det konservative Folkeparti følger sit hidtidige Program at sige Ja, naar vi siger Nej, ogsaa i finansielle Spørgsmaal. Det er jo muligt.

Jeg trøster mig alligevel noget ved, at den højtærede Statsminister kom til det Resultat, at ingen af de to Veje kan udelukkes, Beparelsesvejen kan altsaa heller ikke udelukkes. Det manglede da ogsaa bare, saasom den højtærede Statsminister har givet Tilsagn om efter al sin Evne at betrede den Vej indenfor det Finansaar, hvori vi befinder os, for administrativt at tilvejebringe de størst mulige Bepareelser og har givet Tilsagn om sit intime Samarbejde med den nedsatte Sparekommission og Løfter om, at Bestræbelser vil blive udfoldet, for at det Finanslovsforslag, vi kan vente til 1. Oktober, kan vise Balance uden Særkrav.

Jeg kan derfor kun udtale min Tilfredshed med, at Statsministeren, ganske vist under en lidt indirekte Form, gav Udtryk for sin Villighed til at opfylde det Løfte, han selv har givet, og jeg vil sige til ham, at hvis vi ser, at der virkelig staar en ærlig Villie bagved, og hvis Resultater virkelig opnaas, tvivler vi ikke om, at der derved vil blive givet et væsentligt Bidrag til at højne Muligheden for at erstatte, hvad vi eventuelt maatte komme til at mangle, med Forlængelse af bestaaende Skatter. Men Vilkaaret derfor er, at den redelige Villie finder Udtryk gennem Handlinger, gennem betydelige Bepareelser paa Budgettet og i Administrationen i den kommende Tid.

Nu siger den højtærede Statsminister, at jeg har ikke Ret til at sige, at det var den brede Vej til Lyksaligheden, som Statsministeren anviste, for det var saa langt fra Tilfældet. Jeg maa dog sige til den højtærede Statsminister, at baade her i denne Sal og udenfor umiddelbart forud for Valget har jeg hørt Statsministeren sige, at paa de og de betydende Udgifter maa der ikke ske nogen Ændring, for der er dog endnu heldigvis et Antal af Millionærer her i dette Land, det gælder kun om at finde dem frem, saa er Problemet løst. . . . Den højtærede Minister nikker, der er altsaa endnu hans Mening.

Ja, jeg kan kun sige, at hvis det ikke er Udtryk for den brede Vej, Udtryk for, at man siger til den store almindelige Befolkning: bliv bare ved at opretholde jeres

Krav til de offentlige Kasser, vi har nogle ganske faa, som vi nok kan presse Penge af endnu, saa ved jeg ikke, hvad den brede Vej er. Det er jo den Politik, der fører til Opretholdelse af Krav, som det danske Samfund finansielt ikke kan indfri.

Jeg hører ikke til dem, der bebrejder den højtærede Statsminister, at Ord og Handling ikke altid dækker hinanden. Jeg har med Undren somme Tider — det tilstaar jeg — lagt Mærke til, at den højtærede Statsminister forkyndte ved det og det Møde, ved den og den festlige Lejlighed Ting, hvor hans Handlinger ikke fuldt ud svarede til Ordene, undertiden stod i en fuldstændig Modstrid dermed. Det finder sin Forklaring i det, som den højtærede Statsminister hævdede i Dag — og jeg indrømmer ogsaa, at Tidens Vanskeligheder og den kalejdoskopiske Udvikling, vi har gennemlevet, i nogen Grad berettiger ham til at stille sig paa det Standpunkt —, at man maa rette sig efter Tidens Krav. Og naar den højtærede Statsminister vil det, tror jeg, vi kan gøre os Haab om, at han ogsaa vil vise sig i Stand til i Fremtiden i højere Grad end i Fortiden at lytte til Tidens Røst.

Jeg spurgte i min Tale under dette Møde for nogle Timer siden den højtærede Statsminister, om han ikke kunde give nogen Oplysning om Regeringens fremtidige Politik overfor Tidens Problemer. Jeg spurgte ham, om Regeringen agtede at udnytte den længere Ferie, som vi nu alle haaber, at Rigsdagen vil faa, til at udforme Planer til en Ordning, som betyder en Bedring af Prisniveauet for Varene paa det hjemlige Marked, Kødet og Smørret og Flæsket, som kan give et Hovedbidrag til at gøre Afgrøden af dansk Jord rentabel. Jeg fik intet Svar, men jeg maa have Lov til at gaa ud fra, at den, der tier, samtykker, og hvis det forholder sig saaledes, kan jeg kun udtale min Tilfredshed med, at en saadan Undersøgelse vil blive optaget og ventelig ogsaa ført igennem til et Resultat.

Jeg forudsætter endvidere, at Regeringen, som sagt, efter sit Løfte vil gennemføre en dybtgaaende Sparepolitik, saa at det Finanslovsforslag, som vi faar at se, er Udtryk for en sikker Balance. Og jeg føjer til, at Opfyldelsen af disse Krav er Vilkaaret for Samarbejde, for Samling om Handling til Løsning af Tidens Opgaver, det, som det er Regeringens Pligt at træde i Skranken for.

Jeg kan saa sige til den højtærede Statsminister, at vi har fra Venstres Side virkelig gjort Erfaringer under disse For-